

nøje Betragtning vil man finde, at Ytringerne af de erfarne Vidner, som sige, at en Vurdering af Grundstykker alene er ugørlig, i Virkeligheden betyder, at Nøjagtighed og Ensartethed mindre let kunne opnaas, naar en Vurdering af Jord, bortset fra Bygninger, foretages, end naar den samlede Genstands Skatteevne skal udfindes. Og dette er sandt, fordi Undersøgelsen af virkelig Skatteevne lettere faas Øje paa og anvendes end en Undersøgelse, der beror paa Prisen af Byggegrunde. Men det er ikke mere vanskeligt at naa den aarlige Værdi af Byggegrunde, end det er at fastsætte den aarlige Værdi af Lokalteter, som aldrig under nogen Omstændighed udlejes, og i hvilke alle Slags industrielle Foretagender udøves af Lokalteterens Ejere. Alligevel indføres Skattebeløbet, der aldrig kræves og aldrig betales, for alle disse Lokalteters Vedkommende hvert Aar i Vurderingsprotokollen. Kort sagt er Eftersøgelsen af den hypotetiske Lejer lige saa villledende som Eftersøgelsen af den hypotetiske Køber. Udvalget er derfor kommet til det Resultat, at Vurderingen af Byggepladser er udførlig, og at den ikke er væsentlig vanskeligere eller mere usikker end Vurderingen af mange andre Genstande, som falde ind under Definitionen „Jorder og Landejendomme“, saaledes som den anvendes i den nuværende Vurderingsforordning. Heller ikke maa det overses, at Pligten til at fastsætte Værdien af Grunden i første Linie er paalagt selve Ejeren. Hans Vurdering vil sandsynligvis grænse meget nær op til Virkeligheden. Ulyst til at rive ned paa Værdien af sin egen Ejendom vil forhindre Overdrivelse i nedadgaaende Retning, ligesom Ulysten til at svare mere Skat, end han kan slippe for, vil lægge Baand paa Overdrivelse i opadgaaende Retning. Resultanten af disse to modvirkende Kræfter tør forventes at afgive et rigtigt Resultat.

Iværksætteligheden af Vurderinger af Jordværdier.

Det System at vurdere Jord, bortset fra Bygningerne og Forbedringerne derpaa, har allerede været i Virksomhed i nogle Aar, i det Øjemed at beskatte Jordværdier, og med fortrinlige Resultater, i New Zealand og i flere af de australske Kolonier (Parlamentstidende, Cd. 3191, 1906).

Udvalget tillader sig at gøre opmærksom paa, at Lovgivningsmagten allerede har truffet Bestemmelser for Adskillelsen af Jord fra Forbedringerne paa samme. Saaledes t. Eks. i Sektion 6 af Forordningen angaaende Husmandsforpagtninger (Skotland), 1886, hvori der fastsættes, at Kommissionen ved Bestemmelsen af, hvad der er en rimelig Afgift for en Husmandsforpagtning, skal gøre Indrømmelser for Værdien af alle ikke udtømte Forbedringer, der ere iværksatte af ham eller hans Forgængere i samme Familie. Bestemmelserne for Godtgørelse for ikke udtømte Forbedringer under den nævnte Forordning, under Forordningen angaaende agrikulturelle Forpagtninger og under forskellige andre Forholdsregler involvere samme Princip. Heller ikke har dets Anvendelse været indskrænket til Landdistrikter. Vurderingen af Købstadsjord, bortset fra Bygningerne paa samme, har fremkaldt specielle Bestemmelser i „Forbedrings“-Paragrafferne i Manchester Corporation Act, 1894, i London County Council (Tower Bridge Southern Approach) Act, 1895, og i London County Council (Improvements) Act, 1897.

Efter Udvalgets Mening kan det ikke bestrides, at der ved Iværksættelsen af Vurderingen for første Gang vil medgaa et betydeligt Beløb af Tid og Penge. Dette er uundgaaeligt. Men medens den Lethed, hvormed Vurderingen kan foregaa, sandsynligvis er bleven overdrevet af nogle Vidner, er dens Vanskelighed i høj Grad bleven overdrevet af andre. Den Omstændighed, at baade Skattefordelere og Jordvurderingsmænd ere vant til at vurdere Jord, bortset fra Bygninger i det sædvanlige Løb af deres Kald, synes at være bleven overset. Og den langtrukne Undersøgelse, som ofte følger paa, naar en Fordringshaver, der gerne vil sikre sig det størst mulige Erstatningsbeløb for sin Jord, staar lige overfor et Jernbaneselskab, der lige saa gerne vil betale den mindst mulige Pris, har forledt nogle Folk til den fejlagtige Tro, at naar det kun drejer sig om det nøjagtige Tal for en Beskatningsnorm, vil samme langtrukne Undersøgelse foregaa. Udvalget tror ikke, at dette vilde være Tilfældet. Thi Skattefordeleren og Skatteyderen have ikke modstridende Interesser. Og naar sagkyndige Vurderingsmænd staa paa samme Side, have de en mærkværdig Evne til hurtigt at blive enige med Hensyn til Salgsprisen af Jord. Muligvis vilde der i Begyn-